పెనుభూతం

లేపాక్షి ఎంపోరియం దగ్గర ఆటో దిగుతుంటే ఆరోజు ఉదయం శోభతో జరిగిన సంభాషణ మళ్ళీ జ్ఞాపకమొచ్చింది. శోభకి ఎలా చెప్తే అర్థమౌతుందో నాకు తెలియడంలేదు. నామాట వినకూడదన్న మొండితనమో, లేక మూర్ఖత్వమో అర్థంకాదు. మర్నాడు శోభ పుట్టినరోజు, మా పెళ్ళయ్యాక వచ్చిన ఆమె మొదటి పుట్టినరోజు.

"పుట్టినరోజుకి నీకేం ప్రెజెంట్ కావాలి? అనడిగితే తడుముకోకుండా "చీర" అంది. పెళ్ళికి తను కొనుక్కున్న చీరలు, తర్వాత పండగలకి నేనుకొన్న చీరలు అల్మైరా నిండా ఉన్నాయి.

"చీరలున్నాయికదా— వేరే ఏదైనా అడుగు— కొంటాను" అన్నాను. చీరే కావాలి గాక కావాలి— అంది.

చెప్పేది అస్సలు అర్థం చేసుకోడు. అంత చీరలపిచ్చి ఏమిటో అర్థంకాదు. చివరికి రెండొందలు చేతిలో పెట్టి "నీకే చీరకావాలో వెళ్ళి కొనుక్కో" అన్చెప్పి ఆఫీసు కెళ్ళిపోయాను.

నాకు చిన్నప్పట్నుంచి ఉన్న కోరిక రోజంతా మనసులో మెదుల్తూనే ఉంది. పెళ్ళయ్యాక పెళ్ళాం మొదటి పుట్టినరోజుకి గంధపు చెక్కతో చేసిన రాధాకృష్ణుల విగ్రహం కొనివ్వాలని నా చిరకాల వాంఛ.... చీర, విగ్రహం రెండూ కొనిచ్చే తాహతు నాకు ఉంది. కాని చీర విగ్రహాన్ని డామినేట్ చేసి నా థ్రిల్లుని చంపేస్తుంది....

అయినా రాధాకృష్ణుల విగ్రహం కొనిస్తాను. శోభ రియాక్షన్ ఎలా వున్నా నాకు తృప్తి మిగుల్తుంది.

కౌంటర్లో డబ్బు కట్టేసి, పాకెట్ తీసుకుని బైటకొస్తున్నాను ఎవరో నా పేరుపెట్టి పిల్చారు. వెనక్కి తిరిగాను....

సరళ....

ఆమెని గుర్తుపట్టడానికి నాకు రెండు మూడు నిముషాలు పట్టింది. ఆమె నామొహంలోకి ఆత్రంగా చూస్తూ దగ్గరగా వచ్చింది— "జ్ఞాపకమున్నానా?" అనడిగింది.

"...."

సరళ బాగా మారిపోయింది. కాస్తంత ఒళ్ళు చేసింది. నిగనిగలాడుతున్న శరీరం, మేకప్ కాస్త ఎక్కువగానే చేసుకుంది.

నా గురించి చాలా అడిగింది. నా ఉద్యోగం గురించి, నా పెళ్ళి గురించి ఎన్నో.... అడిగింది.

'మా ఇంటికి వెడదాం రా?'

'మీ ఇల్లెక్కడా?'

'అవన్నీ చెప్తాను రావోయ్....' చనువుగా అంది.

'తర్వాతొస్తాను.... మీ ఇంటి అడ్రస్ ఇయ్య.... ఇప్పటికే బాగా లేటయిపోయింది' అన్నాను.

'ఇంకా స్త లేటయినంత మాత్రాన మీ ఆవిడేం బెంగపెట్టుకోదులే.' మరీ బలవంతం చేసింది.

ఒప్పుకోక తప్పింది కాదు. ఆటో ఎక్కాం.

ఆమె సంజీవరెడ్డి నగర్‌లో వుంటోంది. ఆటోలో తనగురించి చాలా చెప్పింది.

'ప్రస్తుతం ఓ కంట్రాక్టరుతో ఉంటున్నాను'.

సరళ జీవితం పూర్తిగా అర్థమైంది.

ఆటో సంజీవరెడ్డి నగర్లో వాళ్ళింటిముందు ఆగింది తాళంతీసి వాళ్ళింట్లోకి తీసికెళ్ళింది.

లైట్లు వేసింది....

ఇల్లు చాలా అధునాతనంగా ఉంది. సోఫాసెట్, టి. వి. ఫ్రిజ్.... అన్ని హంగులూ ఉన్నాయి.

'మీ వారు....'

'ఆయనకెన్నో బిజినెస్సులున్నాయి. వాళ్ల ఊళ్లో సంసారం కూడా వుంది. అన్ని బిజినెస్సుల మధ్య— రెండు సంసారాల మధ్య తిరుగుతూ ఉంటారు.'

సరళ నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో ఏ బాధ వున్నట్టు కనబడదు. జీవితాన్ని, దాని తాలూకు వేల్యూస్‌ని చాలా తేలికగా తీసుకునే మనిషి.... అంతకన్నా వేరే దారి లేదేమో....

అనుక్షణం బాధపడుతూ బతకడం కన్నా, జీవితానికి అనుగుణంగా ఆనందంగా బతికెయ్యడం మంచిది— బహుశా ఆనందం వెనకాల రహస్యమిదేనేమో?

అయినా తనే చేతులారా చేసుకుంది....

కాఫీ కలిపి— ఇచ్చింది....

వాళ్లింటికెళ్లి కాఫీతాగి మధ్యలో వెళ్లొస్తానని ఎన్నోసార్లన్నాను. నాకేమిటో అనీజీ.... నాకే తెలియదు ఎందుకో?

ఏమైనా గిల్టీ ఫీలవుతున్నానా? .... ఏమో .... నేను వెడతానని లేచినప్పుడల్లా ఆమె ఉండమని బలవంత పెడుతుంది.

'మీ ఆవిడ బెంగపెట్టుకుంటుందా?'

'మీ ఆవిడ ఎక్కడికెళ్లావని నిలదీస్తుందా?'

'మీ ఆవిణ్ని ఎవరేనా ఎత్తుకపోతారా?'

సరళ మా ఆవిడమీద జెలసీ ఫీలవుతోందా? చాలా విచిత్రమైంది. ఆడాళ్ల మనస్తత్వం.

ఇద్దరం కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాం.... కాలేజీ రోజుల గురించి, అప్పట్లో మాతో చదువుకున్న వాళ్ల గురించి, అప్పటి మా పరిస్థితి గురించి....

సరళ బైటికెళ్లి చూసివచ్చింది. నాకేం అర్థం కాలేదు. లోపలి కొచ్చి తలుపు వేసి గడియ పెట్టింది....

వచ్చి సోఫాలో నా పక్కనే కూర్చుంది. నా కళ్ళలోకి చూస్తోంది. నేను గోడమీదున్న తైలవర్ణ చిత్రం వైపుచూస్తున్నాను. ఆమె నా మెడచుట్టూ చెయ్యివేసి.

'ఈ రాత్రికి ఇక్కడ ఉండిపోకూడదు?' అంది.

'కాదు నేను వెళ్ళాలి'

'పోనీ అలాగే వెళ్ళిపోదువులే— ఇక్కడ ఫోంచేసి నాతో....'

ఆమె కళ్ళల్లో కొంటెతనం

'సారీ.... నాకిష్టం లేదు. అయినా నువ్వాయన్ని మోసం చెయ్యడం బాగాలేదు.'

నేనేం తాళి కట్టించుకోలేదు. వేరే దారిలేక ఆ ముసలాయనతో ఉంటున్నాను. ఆయనకి నా అంత కూతురుంది.'

ఆ మాటలకి నాకు బాధ కలిగింది. సరళ మీద జాలి కలిగింది. కాని కోరిక కలగలేదు— నాకిష్టంలేదు.

వెడతానని లేచాను.

'ఏవీ మారలేదన్న మాట అప్పటిలాగే — బుద్ధూలాగా ఉండిపోయావ్....'

నాకోపం రాలేదు.

'నాకొన్ని ప్రిన్సిపల్స్ ఉన్నాయి. నువ్వేం అనుకున్నా సరే....

ఆమె మొహంలో నిస్పృహ కనిపించింది.

అంతలోనే నాకు దగ్గరగా వచ్చి— నన్ను బలవంతంగా దగ్గరగా తీసుకుని పెదాలు ముందుకు జాపి....

నేను దూరంగా జరిగాను.

తలుపు తీసుకుని బైటికి వచ్చాను. నేను వచ్చేస్తుంటే.

'నీకెప్పుడు రావాలనుంటే అప్పుడేరా.... ఆయన నెలకి ఇరవై రోజులు ఇక్కడ ఉండరు.'

నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు. వడివడిగా వచ్చేశాను. సెంటర్లో కొచ్చి ఆటో ఎక్కుతున్నప్పుడు మాత్రం అనుకున్నాను.'

'ఇంకెప్పుడూ రాను'

నాలో నేనే అనుకున్నాను.

* * *

సరళ ....

నాతో బి. ఎస్సి చదువుతుంది. మా ఇంటి కెదురుగా ఉండేవాళ్ళు. తండ్రి బ్యాంక్‌లో ఆఫీసర్. బాగా కలిగిన కుటుంబం.... దాని తాలూకు నిర్లక్ష్యం బాగా కనిపించింది.

పుస్తకాలకని, రికార్డులకని మా ఇంటికి తరచుగా వచ్చేది. మెల్లగా పుస్తకాల్లో ప్రేమ లేఖలు పెట్టివ్వడం మొదలెట్టింది.

నా నుంచి ఏ సమాధానమూ లేదు. ఆమె ఉత్తరాలు చించేసి ఊరుకునేవాణ్ని.

అవి నా జీవితంలో చీకటిరోజులు....

ఉన్న పాత సైకిల్‌కి పంచరయినా, జీతం కట్టాల్సినరోజు వచ్చినా— హడలి, వణికిపోయి భయపడిపోయేరోజులు....

అప్పట్లో నా ధ్యేయం ఒక్కటే....

చదువుకోవాలి— జీవితంలో ఎదగాలి. జీవితమంటే ఉన్న భయాన్ని పోగొట్టుకోవాలి అంతే..

ఆ తర్వాత సరళ గురించి, మా క్లాసులో చదివే కాంతారావు గురించి ఎన్నో కథలు చెప్పుకున్నారు. గోడల్నిండా వాళ్ల గొడవలే!.

కొద్దిరోజులకే కాంతారావు, సరళ మాయమైపోయారు. ఇదంతా జరిగి అయిదేళ్లయి పోయింది.

కాంతారావు ఆమెని మోసం చేసాడని తర్వాత ఎవరో చెప్పారు. మళ్లీ ఇన్నాళ్లకి కనిపించింది సరళ ....

ఒక్క బలహీన క్షణంలో మనిషి తీసుకునే నిర్ణయం జీవితాన్ని ఎంతగా మార్చేస్తుంది....?

ఆ రాత్రి పడుకునేముందు డైరీలో రాసుకున్నాను.

'సరళ కనిపించింది'.

తన ఇంటికి తీసికెళ్లింది.

పాపం సరళ ....

* * *

మర్నాడు పొద్దున్న....

ఫోంచేస్తుంటే శోభ అడిగింది.

"ఎవరా సరళ....?"

అమ్మ నన్ను తల్చుకుని ఉంటుంది. పలక మారింది.

నేనేం మాట్లాడలేదు.

"మిమ్మల్నే— ఎవరా సరళ ?"

"ఇంకొకళ్ల డైరీ .... ఆఖరికి మొగుడిదైనా సరే చదవడం సంస్కారం అనిపించుకోదు."

ఇది శోభ ప్రశ్నకి సమాధానం కాదని నాకు తెలుసు. కాని.... ఈ విషయంలో శోభకు నాకు మధ్య బాంబులు పేల్తాయి. నాకు తెలుసు షి ఈజ్ మేడాఫ్ ఎ డిఫరెంట్ మేటర్....

"ఇంతకీ ఆమెవరో చెప్పలేదు," శోభ రెట్టించింది.

"నాతో చదువుకుంది. జీవితాన్ని పాడుచేసుకున్న మనిషి ....నిన్న కనిపించింది. వాళ్లింటికి రమ్మని బలవంతం పెట్టింది. ఆమె మీద జాలి కొద్దీ వెళ్లాను...."

"ఆమంటే జాలేనా....? అహ— అసలే పాడైపోయిన మనిషి కదా...."

ఆడదానిలో అసూయను అర్థంచేసుకోగల్ను కాని అనుమానాన్ని సహించలేను.... తోటి ఆడదానిమీద జాలేనా ఉండదు— ఏం మనుష్యులో?

నేనేం మాట్లాడలేదు.

అది శోభ పుట్టినరోజు....

ఆమెను హర్టుచెయ్యడం నాకిష్టంలేదు.

".... ....

...." శోభ.

నేనేం మాట్లాడకుండా ఉండలేకపోయాను. గట్టిగానే సమాధానం చెప్పాను....

".... ....

...."

అన్నంలో చెయ్యి కడిగేసుకుని ఆఫీసుకెళ్ళి పోయాను. తర్వాత బాధపడ్డాను. ఆ ఒక్క రోజు శోభ మూర్ఖత్వాన్ని, మొండిదనాన్ని భరించాల్సింది.

సాయంత్రం పెందరాళే ఇంటికెళ్ళి శోభను సినిమాకి తీసికెళ్ళాలనుకున్నాను....

"ఈ వేళ కూడా సరళ రమ్మందా?"

ఇంటికెళ్ళగానే ఎదురైన ప్రశ్న.

శోభకి ఎలా చెప్తే అర్థమవుతుంది. మొగుణ్ని అనుమానించడం తనని తాను అవమానించుకోడం కాదా?

అయినా ఆమెకు అర్థమయ్యేటట్టుగా చెప్పడానికి ప్రయత్నించాను. అనుమానం పిశాచం.... అది పట్టుకుంటే ఓ పట్టాన వదలదు.

సినిమాకి వెళ్ళ లేదు.

"..................."

"..................."

ఆ రాత్రి భోంచెయ్యకుండా ఇద్దరం డబల్‌కాట్ మీద ఎడమొహం పెడమొహంగా పడుకున్నాం.

తాడు తెగేదాకా లాగడం శోభ నైజం.

* * *

ఆ రోజు నుంచి నేను శోభతో పడ్డవన్నీ బాధలే! అనుభవించినవన్నీ కష్టాలే!

సరళ జీవితమంతా విడమర్చి చెప్పాను. నాకు ఆమెతో ఎలాంటి సంబంధం లేదన్నాను.... నాకు.

'ఒక్క పురుషుడు—ఒక్క స్త్రీ' అనే ప్రిన్సిపల్ మీద గొప్ప నమ్మకం వుందని చెప్పాను.

ఆఫీసులో మీటింగులున్నప్పుడల్లా నేను లేటుగా రావడం కొత్త కాదు— ఇప్పుడలాంటి మీటింగులవల్ల, ఇంటికి రావడం లేటయితే శోభ ముందుగా అడిగే ప్రశ్న....

"సరళ ఇంటికి వెళ్లారా?"

ఆదివారం స్నేహితులంతా మురళి ఇంట్లో కలవడం, పిచ్చా పాటీ మాట్లాడుకోడం మాకు మామూలే — ఈ విషయం శోభకి పెళ్ళయిన కొత్తలోనే తెల్సు. అయినా ఆదివారం ఉదయం టిఫిన్‌తిని బయల్దేరుతుంటే శోభ అడిగే ప్రశ్న....

"సరళ ఇంటికా?"

విసిగి వేసారిపోయాను. ఆమె అల్లా అడిగినప్పుడల్లా మౌనంగా ఊరుకోవడం మొదలెట్టాను. కాని ఎన్నాళ్ళు....? నెల రోజులుగా అవే ప్రశ్నలు—అదే తంతు....

ఆవేళ సెలవు....

సెంట్రల్ ఆఫీస్‌కి ఓ రిపోర్టు పంపాల్సి వచ్చి నా అసిస్టెంటిని ఆఫీసుకి రమ్మన్నాను. ముందురోజే ఆ విషయం శోభకి చెప్పాను.

పొద్దున్నే లేపింది. స్నానంచేసి వచ్చేసరికి వేడివేడి ఇడ్లీ పెట్టింది. బట్టలేసుకుని బయల్దేరుతుంటే.

"ఆఫీసులో పనైపోగానే ఇంటికి వచ్చేస్తారా? సరళ వాళ్ళింటికి వెళతారా?" అంది.

నేనేం మాటాడలేదు. బైటికి వచ్చేసాను.

ఆఫీసులో బాగా లేటయిపోయింది. రిపోర్టు పూర్తయ్యేసరికి రెండయిపోయింది.

ఇంటి కెళ్ళగానే ఎదురయ్యే ప్రశ్న....

ఆఫీసులోంచి బైటికొచ్చి కాఫీ తాగి, సిగరెట్ అంటించాను. వెడుతున్న ఆటోని పిల్చాను.

ఆటోలో ఎక్కాను .... ఇంటి కెళ్ళాలంటే ఏదో అలజడి, అయిష్టం.... అదే రకమైన ఫీలింగో నాకే తెలియదు.

ఆటోడ్రైవర్ మీటర్‌చేసి ప్రశ్నార్థకంలా ముఖంపెట్టి నాకేసి చూశాడు.

"సంజీవరెడ్డి నగర్ కోలనీ" అన్నాను. ఆటో ముందుకురికింది.

(ఆంధ్రభూమి—అగష్టు 82)